

Roman

CANAN TAN

Hasret

100.
000
ADET

*Hasret en büyük
esarettir*

DK

Canan Tan, Ankara’da doğdu. Ankara Üniversitesi Eczacılık Fakültesi mezunu. Yeni Asır (İzmir) gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. Milliyet Pazar’da gündel olayları esprili bir dille yorumlayan yazıları yayımlandı. Mimoza dergisinde Çuvaldız, Kazete adlı kadın gazetesinde Kazete-Mazete adlı köşelerde yazılar yazdı. Yazarın öykü, roman, mizah ve çocuk edebiyatı çerçevesinde çok sayıda kitabı ve senaryo çalışmaları vardır.

Yapıtları

Roman: Piraye, Eroinle Dans, Yüreğim Seni Çok Sevdi, En Son Yüreklere Ölür, İz, İssiz Erkekler Korosu, Hasret, Pembe ve Yusuf, Kelepçe

Öykü: Çikolata Kaplı Hüzünler, Söylenmemiş Şarkılar, Aşkın Sanal Halleri

Mizah Öyküleri: İster Mor, İster Mavi, Sol Ayağımın Başparmağı, Türkiye Benimle Gurur Duyuyor, Oğlum Nasıl Fenerbahçeli Oldu, Fanatik Galatasaraylı, Beşiktaş’ım Sen Çok Yaşa, Ah Benim Karım Ah Benim Kocam

Gençlik Romanı: Yolum Düştü Amerika’ya

Çocuk Romanları: Sokaklardan Bir Ali, Beyaz Evin Gizemi, Sevgi Dolu Bir Yürek, Ah Şu Uzaylılar, Uzay Kampı Maceraları, Uzaylılar Aramızda

Çocuk Öyküleri: Sevgi Yolu, Arkadaşım Pasta Panda, Sokakların Prensisi Şima, Aliş ile Maviş dizisi

Ödülleri

- Hürriyet (Kelebek) gazetesinin Senaryo Yarışması’nda Birincilik Ödülü / 1979 (Oğlum adlı eser, fotoroman olarak çekildi.)
- 1. Ulusal Nasrettin Hoca Gülmece Yarışması’nda 1. Mansiyon / 1988
- Aziz Nesin Gülmece Öykü Yarışması’nda basılmaya değer görülen İster Mor, İster Mavi adlı kitabıyla, Türkiye’de mizah öyküleri kitabı olan ilk ve tek kadın yazar unvanı / 1996
- BU Yayınevi Çocuk Öyküleri Ödülü, Sevgi Yolu / 1997
- Rıfat Ilgaz Gülmece Öykü Yarışması’nda Birincilik Ödülü, Sol Ayağımın Başparmağı / 1997
- İzmir Büyükşehir Belediyesi Çocuk Romanları Ödülü, Sokaklardan Bir Ali / 1997
- 10. Orhon Murat Arıburnu Ödülleri’nde Akrep adlı öyküsüyle, Uzun Metrajlı Film Öyküsü dalında Birincilik Ödülü / 1999
- Türk Kütüphaneciler Derneği’nden, Türkiye’deki bütün kütüphaneler bazında, En Çok Okunan Yazar Ödülü / 2010
- Piraye romanıyla, İstanbul Kültür Üniversitesi’nden Yılın Kitabı Ödülü / 2012
- Samsun 19 Mayıs Üniversitesi’nden En İyi Yazar Ödülü / 2013
- İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi’nden Yılın En Beğenilen Yazarı Ödülü / 2014

Hasret

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

İster Mor, İster Mavi	İssız Erkekler Korosu
Sol Ayağımın Baş Parmağı	İz
Çikolata Kaplı Hüzünler	Pembe ve Yusuf
Piraye	Ah Benim Karım Ah Benim Kocam
Türkiye Benimle Gurur Duyuyor	Kelepeçe
Söylenmemiş Şarkılar	Başbozuk Sevdalar
Yüreğim Seni Çok Sevdi	Şiirce
En Son Yüreklere Ölü	Sızı
Eroinle Dans	İssız Kadınlar Sokağı
Aşkın Sanal Halleri	

HASRET

Yazan: Canan Tan

Yayın hakları: © Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2013

77. baskı / Haziran 2020 / ISBN 978-605-09-1314-9

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika No: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Dođan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hasret

Canan Tan

Aile hikâyesini benimle paylaşan ve bu romanı yazmam için beni yüreklendiren Sayın Olcay Köksal'a teşekkürlerimle...

HASRET mi, ÖLÜM mü deseler
Ölümü seçerdi
Tereddütsüz
Hiç gözünü kırpmadan

Ama ona soran olmadı ki...

Adım adım... Anadolu'nun bağına

Okuyacağınız, izleri Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet öncesi döneme dayanan, gerçek yaşamdan alınmış, ağıt gibi bir hasret öyküsü. Kırşehir-Keskin'de başlıyor. Öykümüzü dillendirmeden önce kahramanlarımızın köklerini kısaca irdelemenin yararlı olacağını düşünüyorum.

13.-14. yüzyıllarda Orta Asya'dan Anadolu'ya göç eden Oğuzların Beydili Boyu'nun Cerid Aşireti, önce Musul, Kerkük civarına yerleşir. Ancak iklim ve çetin doğa şartlarından dolayı Adana, Maraş, Antep vilayetlerini içine alan geniş araziye yerleşmeyi istemektedirler. Yerleşik düzendeki bölge halkının engelleme çabaları yüzünden uzun ve zorlu mücadeleler vermek zorunda kalırlar.

Bu arada, Cerid Aşireti Beyi Mustafa Bey, IV. Murad komutasındaki kuvvetlerle beraber Revan (İran) Seferi'ne (1635-1638) katılır. Cerid Aşireti büyük yararlılık gösterir ve padişahın memnuniyetine mazhar olur.

Ancak yerli halkın şikâyetleri üzerine Beydili Boyu ve Cerid Aşireti Rakka'ya sürülür ve Türkiye'nin Urfa, Suriye'nin Rakka, Irak'ın Ramadi bölgelerine yayılırlar (1690-1691). Şartlar son derece elverişsizdir. Verimsiz topraklar, kavurucu çöl sıcağı, susuzluk... Yani sıra Rakka bölgesindeki yağmacı Tay ve Urban Araplarına karşı mücadele etmek zorunda kalırlar. Oysa onlar Anadolu'nun serin yaylalarında yaşamayı düşlemektedirler. Devletin aldığı tedbirlere rağmen, aynı yıl içinde yeniden Anadolu'ya göçerler.

1696'da ikinci kez Rakka'ya sürgün edilen Türkmenler, Suriye çöllerinin sıcağına ve sivrisineğine dayanamayarak yeniden Anadolu'ya kaçarlar. Savaşlar, isyanlar, çekişmeler uzun yıllar boyunca sürer gider.

Rakka'dan Toroslar'a, oradan da Kırşehir'e doğru yola çıkan Silsüprüoğlu Aşireti'nin mensup olduğu Ceridler, önlere çıkan Urban Araplarını ve Avşarları yenerek yollarına devam ederler. Bir süre Orta Anadolu'da kaldıktan sonra, bu kez de Toroslar'a sürülerek Adana Ceyhan yöresine yerleşirler. Ne var ki akılları hâlâ Kırşehir yöresindedir.

Padişah II. Mahmud zamanında Cerid Aşireti Beyi Silsüprüoğlu Ali Bey, Şam'da çıkan isyanı bastırmakla görevlendirilir. Padişahın fermanını alır almaz yola koyulan Ali Bey komutasındaki kuvvetler isyanı bastırırlar. Padişah bu durumdan çok memnun kalır ve Cerid Aşireti'ne istedikleri toprakları hediye eder. Kırşehir yöresindeki serin ve ormanlık bir yayla olan Hamit bölgesine gelerek on yedi köyü içine alan topraklara yerleşirler.

Sonunda, Hamit köyü merkez olmak üzere, Keskin ve civarını mesken tutmayı başarmışlardır. II. Mahmud, 1834'te beylik mührünü, Ali Bey'in oğlu olan, aşiretin o zamanki beyi Osman Bey'e verir.

Romanımızın ilk bölümünün geçtiği yıllarda Keskin'de sosyal yaşam son derece canlıdır. Keskin, Hamit ve civarındaki Türklerle azınlıklar ve aileleri arasında hiçbir sorun yaşanmamaktadır. Komşuluk ilişkileri çok iyidir.

Birinci bölüm

Keskin'de bir akşam vakti

Güneş yorgun bedenini Keskin'in üzerinden sıyırıp dinlenmeye çekilirken, gecenin diri soluğu arnavutkaldırımli sokakların üzerine perde perde inmekteydi. Gün boyu tarlalarda, bahçelerde, zeytinliklerde, üzüm bağlarında ter dökmüş toprak işçileri, ırgatlar, ameleler bir an önce evlerine varmanın telaşı içindeydiler. Ticaretle uğraşan tüccar ve esnaf kesimi ise, bir işgününü daha tamamlamış olmanın huzuruyla dükkânlarının kepenklerini indirip aceleci adımlarla evlerinin yolunu tutuyorlardı.

Gündüzün cıvıltısı, gecenin sükûnetine devrediyordu nöbeti. Ak karaya, aydınlık karanlığa doğru doludizgin yol alırken, saygın ve itibarlı ailelerin yüksek duvarlarla çevrili evlerinin önünde akşam namazında yakılıp sabah namazına kadar yanık bırakılacak kandiller, kimi güçlü kimi ölgün ışıklarıyla, karınca kararınca yollarını aydınlatıyordu gelip geçenlerin. Bu kandillerden belki de en büyük ve en gösterişli olanı, Cerid Aşiret Beyi Hacı Ali Bey'in iki katlı görkemli evini ve geniş bir araziye yayılmış cennet misali bahçesini dış âlemden soyutlayan demir kapının üzerinde duruyordu.

Geniş bir aileye sahipti Hacı Ali Bey, tam on çocuğu vardı. Beşi ilk karısı Ümüş Hatun'dan (Göğüş Bey, Mahir Bey, Esat Bey, Osman Bey, Abdullah Bey), beşi de Ümüş Hatun'un üstüne kuma gelen ikinci karısı Fatiş Hatun'dandı (Münir Bey, Yahya Bey, Şaziye Hatun, Zahide Hatun, Tacettin Bey). Ta-

cettin Bey dışında hepsi evlenmiş, ev bark sahibi olmuş, çocuk çocuğa karışmışlardı.

Bey ailesinin bütün fertleri aşiret içinde ve Keskin’de saygı gören, ayrıcalıklı insanlardı. Aileye mensup küçük çocuklar bile köylüler tarafından özel bir saygı görmekteydi. Bey soyundan gelen erkek evlatlar, yaşları ne olursa olsun, “bey” unvanı alıyor ve kendilerine öyle hitap ediliyordu. Kız evlatların adlarının sonuna ise mutlaka “hatun” ibaresi getiriliyordu.

Fatış Hatun, 1834’te beylik mührünü II. Mahmud’un elinden alan Osman Bey’in ikinci kuşak torunu ve kocasının kıymetlisiydi. Beline kadar uzanan kuzguni siyah saçları, rastık çekerek daha da belirginleştirdiği kömür karası gözleri, o kadar çocuğu doğuran kendisi değilmiş gibi, attığı her adımda ahenkle salınan endamıyla Hacı Ali Bey’in hayatına ikinci bir bahar esintisi getirmişti.

İki karısına da aynı derecede düşküdü Hacı Ali Bey, ancak Ümüş Hatun’a derin bir saygı duyarken, gönlünün tüm muhabbetini Fatış Hatun’un önüne sermekten kendini alamıyordu. Fatış Hatun’un aile fertleri üzerindeki hükümrân tavrı, zaman zaman hırçınlığa varan dediğim dedik yaklaşımları da büyük bir ihtimalle buradan kaynak buluyordu.

Fatış Hatun akşam yemeği telaşındaydı. Mutfaktaki hazırlıklara nezaret ediyor, emirler yağdırıyordu çalışanlara. Her şey mükemmel olmalıydı. Öyle ki, sofraya oturan hiç kimse ağzına atacağı tek bir lokmada bile en ufak bir kusur bulamamalıydı. Özel bir geceydi bu. Birazdan bütün aile; oğullar, kızlar, gelinler, damatlar ve torunlar bir araya gelecek, bin bir çeşit ağız tadıyla günün yorgunluğunu sofrada bırakacaklardı.

Bir kişi hariç! İşten az önce dönen Tacettin, bu akşam aileyle beraber olamayacaktı. Arkadaşlarıyla buluşmaya hazırlanıyordu.

Öfke içindeydi Fatiş Hatun. Oğluna söz geçirememenin kızgınlığıyla, hırsını Hacı Ali Bey'den alıyordu. Bekliyordu ki kocası bir adım öne geçsin, baba olarak tavrını koysun, yola getirsin oğlunu... Ne gezer! *Bey* kimliğiyle herkese olduğu gibi küçük oğluna da aynı sakinlik ve hoşgörüsüyle yaklaşmasına akıl erdiremiyordu Fatiş Hatun. Üstelik söz konusu, haytalık etmeye meyyal bir erkek evlatken!

Evin en küçüğüdü Tacettin. Belki de bu yüzden gerek babası, gerekse aralarında epey yaş farkı bulunan ağabeyleri tarafından çok sevilir ve şımartılıyordu.

Zaman zaman, “Keşke bu kadar okutmasa mıydık bu oğlanı?” diye hayıflandığı oluyordu Fatiş Hatun’un. Hem oğulları, hem kızları bey ailesinin imkânlarıyla günün en iyi eğitim kurumlarında, en iyi şekilde yetiştirilmişlerdi. Ancak Tacettin bir adım öne geçmiş, ağabeyleri Kırşehir Rüştüyesi’ni bitirmekle yetinip çiftçilik ya da ticaretle uğraşırken, Tacettin mektebi idadiyi (lise) bitirerek, “tahsildar” olarak devlet dairesine girmeyi başarmıştı.

Bu akşam da, bir araya geldiklerinde güçlü bir sacayağı oluşturdukları iki arkadaşıyla buluşup devlet memuriyetine kabulünü kutlamaya hazırlanıyordu.

Omorfia'nin tavernası

Aris elindeki sokak fenerini, demir kapının önünde durmuş arkadaşlarını bekleyen Tacettin'in üzerine tutup uzunca bir ıslıkla, bakışlarından dökülen beğeniye dile getirdi.

“Bu ne yakışıklılık vre Tacettin? Yakacaksın şu Keskin'in kızlarını. Senin yanında gezmek bize haram.”

Bir adım gerisinde duran Artin, “Ne de olsa kalem efendisi!” diye söze karıştı. “Senin, benim gibi rasgele çıkacak değil ya sokağa...”

Gerçekten de bir başka yakışıklı, bir başka şıktı o akşam Tacettin. İyi bir terzinin elinden çıktığı ilk bakışta anlaşılan siyah poturu,¹ beyaz gömleği, çuha cepkeni, siyah meşinden gıcır gıcır kunduraları, gömleğinin üzerine sağdan sola doğru çaprazlamasına taktığı gümüş köstekli saatiyle yalnız genç kızların değil, her yaştan kadın ve erkeğin beğenisine mazhar olacak mükemmel bir görünüm sergiliyordu.

Uzun boyu, duru beyaz teni, düzgün yüz hatları, kömür karası gözleri, her baş hareketinde sağa sola savrularak harelelen simsiyah gür saçlarının yanı sıra, taşıdığı meziyetleri benliğinde saklı tutup yeri geldiğinde gün yüzüne çıkarmasıyla, kimi zaman sıcakkanlı, esprili, çapkın bir delifışek oluyor, kimi zaman da ağırbaşlı, bilgece tavırlarıyla genç kızların hayallerini süslemeyi fazlasıyla hak ediyordu Tacettin.

1. Arka tarafı kırmalı, kalçadan dize kadar geniş inen, dizden aşağısı baldıra yapışacak tarzda dar bir pantolon türü.

Aris'le Artin de boylu boslu, yakışıklı gençlerdi, ama yaptıkları işler, giyimlerine Tacettin kadar özen göstermelerini gerektirmiyordu. Aris'in ailesi çiftçilikle uğraşıyordu. Halleri vakitleri yerindeydi. Tarlalar, bağlar bahçeler... Keskin'in içindeki evlerinden başka bir de çiftlik evleri vardı.

Artin'se genç yaşına rağmen tam bir ticaret erbabıydı. Babası ve ağabeyiyle beraber çarşı içinde büyük bir manifatura dükkânı işletiyorlardı. Yünlü, pamuklu, basma, pazen, ipek, atlas... Tüm kumaşların en iyileri onların dükkânındaydı. Sık sık İstanbul'a mal almaya giderdi Artin. Hacı Ali Bey de müşterileri arasındaydı ve Artin'in babası Sarkis Efendi ile yakın dostlardı.

Gece gezmelerinde gidilecek yere karışmazdı Tacettin. Zaten muhabbet edip eğlenilecek kaç mekân vardı ki şu Keskin'de? Hepsini de gayrimüslimler işletiyordu. Bu konuda söz sahibi biri Rum, diğeri Ermeni iki arkadaşı dururken Tacettin'e söz düşmezdi, olsa olsa tercihini söyleyebilirdi.

"Nereye gidelim?" diye usulen sordu Aris. "Omorfia'nın tavernasına ne dersiniz?"

Artin'in yanıtını beklemeden, "Tamam" dedi Tacettin.

Onun aklından ve gönlünden geçen de buydu. İlk kez bir hafta önce gitmişler, muhabbeti ve eğlencesi bol bir gece geçirmişlerdi tavernada. Seviyeli ve kaliteli bir mekândı. Gayrimüslim müşterilerin yanında, Keskin eşrafından hali vakti yerinde tüccarlar, çiftçiler de Omorfia'nın tavernasına konuk olabiliyorlar ve izzetle, ikramla ağırlanıyorlardı.

İçeriye girdiklerinde, köşelere yerleştirilmiş, çiçek ve kuş motifleriyle bezeli üç ayaklı kandiller ve masaların üzerindeki taba renkli tek mumluk toprak şamdanların içindeki ince beyaz mumlarla, bu tür eğlence yerlerine has hafif loşluğu muhafaza edecek derecede aydınlatılmış salon yeni yeni dolmaya başlıyordu.

Kapının ağzında beliren yeni misafirleri görmesiyle dikilip

durduğu yerden ok gibi fırlaması bir oldu Omorfia'nın.

“Hoş gelmişsiniz, hoş gelmişsiniz! Şeref vermişsiniz taver-namıza” diyerek yüreğinden taşan sevinci gizlemeye gerek duymadan, kare şeklindeki ahşap masalardan en öndekine buyur etti misafirlerini. Oturma yerleri hasır örgülü sandal-yeleri çekerek, gerçek bir ev sahibi sevecenliğiyle oturmaları-na nezaret etti.

Gecenin bu en itibarlı misafirlerine hizmet etmek zevkti Omorfia için. Onlara, üçüne birden itibar kazandıran ise, Tacettin Bey'in varlığıydı kuşkusuz. Koskoca Cerid Beyi'nin oğ-lu, iki hafta üst üste gelmekle büyük şeref bahşetmişti, hem Omorfia'ya, hem de bu mütevazı eğlence mekânına.

Hemen mutfağa seğırtti Omorfia.

“Acele edesiniz” dedi telaşla. “Ağır misafirlerimiz var. Büy-ük tepsiyi donatasınız. Hadi Yorgo, Sofia... Siz de sallanma-yasınız kızlar. Anastasia, Patricia... Meyve dilimleyesiniz ta-bağa.”

Kapı aralığından salona şöyle bir göz attı Yorgo.

“Bey oğlu gelmiş ha...” diye güldü ağzının içinde. “Ne içe-cek beyzadeler?”

Telaştan sormayı akıl edememişti Omorfia. Ama bir önceki gelişlerinden edindiği tecrübeyle, “Rakı” dedi. “Gene de sora-sın kendilerine. Şarabımız ev yapımı diyessin.”

Şarabı da, rakıyı da üzüm bağlarından gelen taze misket üzümüleriyle kendileri imal ediyorlardı. Peynirini bile kendisi mayalardı Omorfia, kendi elleriyle kırardı zeytinlerini. Sala-talara, yemeklere konulan sebzeler bostandan gelir, mezele-rin hepsi taze malzemeyle hazırlanırdı.

Rakıyı karafakiye doldurdu Yorgo, rakı bardaklarıyla be-raber yuvarlak bir tepsiye yerleştirdi, salona geçti. Küçük ahşap masalardan bir tanesi Omorfia'nın ikramlarına ye-tecek gibi görünmüyordu. Elindeki tepsiyi Tacettin, Aris ve Artin'in oturduğu masanın üzerine koydu. Hemen yanındaki

boş masayı çekip sofraya alanını genişletti öncelikle.

“Mezeler de hemen geliyor” diyerek mutfağa döndü.

Sofya, doldurduğu küçük meze tabaklarını yayvan bir tepsiye sıralamakla meşguldü. Üzerine zeytinyağı gezdirilip kekik dökülmüş beyazpeynir, taş kırma zeytin, tahinli köz biber, yaprak sarma, pilaki, cacık, patlıcan-biber kızartma, bol zeytinyağlı salata...

Tepsidekileri dikkatle inceledi Omorfia. Bir kâse de sarı leblebi koydu aralarına.

“Hadi Vasili” dedi. “Düşesin önüme. Sen taşıyacaksın, ama servisi ben yapacağım.”

Neredeyse tamamıyla dolmuştu salon. Yeniliyor, içiliyor, bol bol muhabbet ediliyordu. Tabaklar, bardaklar boşaldıkça keyifler artıyor, sohbetler kahkahalarla sarmalanıyordu. Mutfağın yükü azalmıştı.

“Hadi Yorgo” dedi Omorfia. “Zamanıdır artık. Sen de Vasili. Bundan sonraki ikramımız kulaklardır, gönülleridir.”

Sedirin üstündeki udunu kutusundan çıkardı Yorgo. Darbukasını kaptı Vasili de. Masaların önündeki boşluğa çektikleri sandalyelere yerleştiler.

Salonun uğultusu arasında kaynayıp giden birkaç nağmenin ardından, kulaklara dolan ahenkli müziğin sesiyle kucaklaşmak istercesine suspas oluverdi insanlar. İçli bir hasret şarkısıydı Yorgo'nun ilk söylediği. Gözleri yarı kapalı, yaralı bir yüreğin isyan dolu seslenişine aracılık ediyor gibiydi.

Üzerine iliştiği sandalyede büzüşüp kalmıştı Omorfia. Sımsıkı kapadı gözlerini. Uçsuz bucaksız, mutlak bir karanlığın içine yuvarlanıvermeyi düşledi. Keşke mümkün olabilseydi! Üç ayaklı kandillerin, masaların üzerine serpiştirilmiş mumların hepsini bir nefeste söndürebilseydi keşke.

“Ah Dimitri, ah!” diye mırıldandı.

“*Kandillerin sürekliliği yaşam, sönmesi ise ölümdür!*” dedi Dimitri. Onu ölümün acımasız ellerine teslim ederken,

kendi hayatındaki bütün kandilleri de beraberinde söndürmüştü Omorfia.

Tam iki yıl önce bugün!

Birbirlerine sevdalandıklarında Omorfia on altı, Dimitri yirmi iki yaşındaydı. Hop oturup hop kalkmıştı Omorfia'nın babası, "Kızımı çalgıcı parçasına, hele o meyhanecinin oğluna asla vermem!" diye.

Annesiz büyümüştü Omorfia, Keskin'in en büyük ekmek fırınına işleten babasının bir tanesiydi. Çok da güzeldi. Görenlerin dönüp dönüp baktığı güzellikte...

Dimitri de, her ne kadar Omorfia'nın babasının gözünde *çalgıcı parçası* olsa da, has delikanlıydı. Yakışıklıydı da. İlk görüşte vurulmuşlardı birbirlerine. Babasına karşı çıkarak Dimitri'ye kaçarken, gözünü bile kırpmamıştı Omorfia.

Şimdilerde "Omorfia'nın tavernası" diye anılan mekân, Dimitri'nin babası Petros'un işlettiği sazlı sözlü bir meyhaneydi önceleri. Bağlama çalardı burada Dimitri, davudi sesiyle yüreklere işleyen şarkılar söylerdi.

Evlendikten sonra evde oturacak gelinlerden değildi Omorfia da. İlk zamanlar meyhanenin mutfak bölümüne arada bir uğrarken, hazırladığı mezeler, değişik ağız tatlarına hitap eden yiyecekler beğeni toplayınca günlerinin tamamını burada geçirmeye başlamıştı. İşe yaramanın memnuniyeti bir yana, Dimitri'sine yakın olmanın keyfini de sürüyordu bu sayede.

Taşlar yerine oturmuş gibi görünüyordu. Ailelerinin birbirine düşman kesilmesi dışında! Açıktan açığa dile getireme-seler de içlerini kemiren, mutluluklarının üzerine düşmüş koskoca bir gölgeydi bu husumet.

Patricia'nın doğumundan sonra işler düzeler gibi oldu. İki taraf da bebeğin hatırına, sırf torunlarını kucaklayabilmek için evlerinin kapılarını evlatlarına açmak zorunda kaldılar. Ama ilişkileri hiçbir zaman arzu edilen kıvama ulaşamadı.

Dimitri'nin babası Petros genç sayılabilecek bir yaşta mal-tahummasından ölüverince, tavernanın idaresi Dimitri'yle Omorfia'nın üzerine kaldı. O sıkıntılı günlerde Yorgo ve Sofia vardı yanlarında. Dimitri'nin en yakın arkadaşıydı Yorgo. Karısı Sofia mutfakta Omorfia'nın en büyük yardımcısı oldu. Yorgo da gündüzleri mutfakta çalışıyor, geceleri ise en az Dimitri'ninki kadar güzel ve etkileyici sesiyle şarkılar söylüyor, yerine göre ut, yerine göre bağlama çalıyordu. Oğulları Vasili ile kızları Anastasia, Patricia ile beraber büyüyorlardı.

Fazla yolundaydı her şey. Tıkır tıkır saat gibi işleyen kurulu düzenin bir yerlere takılıp tökezlemesinden ürküntü duyuyordu Omorfia. Bir öncekinden daha mutlu, daha cıvıltılı geçen her gün garip, sızılı bir korkuya dönüşüyordu içinde. Keşke içgüdüleri onu yanıltıyor olsaydı, keşke...

Ve o uğursuz gün! Neşeyle kucaklamışlardı sabahı. Dimitri bostandan topladığı taze sebzeleri tezgâhın üzerine bırakırken yorgun görünüyordu. Bir ara sendeler gibi oldu. Sapsarıydı yüzü. Birden yıkılıverdi olduğu yere.

"Yetişin!" diye tiz bir çığlık attı Omorfia. Gerisi kâbus gibi, kapkara bir lekeydi Omorfia'nın beynine kazınan. Uzanıp son bir gayretle karısının elini tuttu Dimitri. Sıktı, sıktı...

"Omorfia..." dedi güçlkle. "Kızımıza... Patricia'ma iyi bakasın."

Derince bir soluk aldı.

"Omorfia'm benim..." derken, fısıltıya dönüştü sesi.

Ve kandil sönüverdi! Dimitri'nin son sözleriydi bunlar...

Hayatının biricik ışığını yitirmişti Omorfia. Tesellisi mümkün olmayan kahredici bir acı yumağının ortasında umarsızca debelenip duruyordu. El ele çıktıkları yolda sonuna kadar beraberce yürüyeceklerini umarken, bir anda çekip gidivermişti Dimitri. Bundan sonrasında yaşamının ne anlamı vardı? Ot gibi, yosun gibi, yalnızca soluk alıp vermek için bu dünyada kalacağına...

*Gittin...
Bir yemin kaldı aramızda
Yarısı senin
Yarısı benim...*

Hasret, izleri Kurtuluş Savaşı ve Cumhuriyet öncesi döneme uzanan, gerçek yaşamdan alınmış kırık bir aşkın ve ömür boyu süren hasretin öyküsü.

Müslüman bir bey oğluyla bir Rum kızının tüm engellere rağmen filizlenen sevdası, önüne çıkan ne varsa yakıp yıkacak güçte bir kora dönüşür. Ancak ayrılık kaçınılmazdır.

Lozan Antlaşması'nın öncesinde imzalanan Mübadele Sözleşmesi, bir buçuk milyona yakın insanı yerlerinden yurtlarından ederken, geride parçalanmış hayatlar, boynu bükük aşklar ve nesiller boyu sürecek hasret hikâyeleri bırakacaktır.

Tıpkı Tacettin'le Patricia'nın hikâyesi gibi...

